

1 Kor 10:1-13

Nadpísaný oddiel, ktorý ste si prečítali, nie je jednoduchý na výklad. S Božou pomocou sa ho pokúsím zostručniť a upriamiť našu pozornosť na jeho dva dôrazy. Prvým je varovanie korintských kresťanov, aby neopakovali zlobu a nevernosť starozákonných veriacich. Druhým je povzbudenie, aby sa týmto pokušením, skúškou nadali zdeptať, ale aby z nej vyšli víťazne.

Apoštol Pavol, vidiac nezdravý duchovný entuziazmus a sebaistotu korintských, pripomína im s podrobnejším a obrazným popisom, ako sa správali SZ Izraeliti a ako na to doplatili. Napriek sústavnej Božej starostlivosti, vedeniu, ochrane, zabezpečovaní obživou a Mojžišovi, skrze ktorého sa im to všetko zväčša dostávalo, boli nevďační. Dráždili Boha, reptali, boli otvorení modloslužbe a praktikám pohanov. Preto ich Boh kruto trestal a celá ich generácia nevošla do zaslúbenej zeme, ale pomreli na púšti. Pavol hovorí: nech to bude pre vás výstrahou. Nezabudnite na Božie milosrdenstvo a dobrodenie a neupadnite do podobného zla ako oni. Poučte sa z ich správania a jeho dôsledkov. O to viac, že ste na „konci vekov“. Vyvoleniu Izraela možno v danom vyjadrení rozumieť ako začiatku vekov, nástup novej éry Kristovho Ducha prvá kresťanská cirkev vnímala ako vrchol, koniec dejín spásy. Na tom nebolo z dobového hľadiska nič nesprávne, pretože Božie dieťa pristupuje (malo by pristupovať) k momentálnym medzníkom v Božom dianí s maximálnou zodpovednosťou a otvorenosťou.

Dať sa poučiť z chýb a hriechov druhých, vidieť ich dopad v Božom svetle, je teda prvou Pavlovou inštrukciou. Opatrnosti nikdy nie je dosť, nielen po fyzickej stránke, ale zvlášť duchovnej. Nikdy neodmietajme láskavé napomenutia k bdelosti a triezvosti.

Druhým dôrazom je povzbudenie, aby v skúške, pokušení zvýšeného duchovného sebedomia, ktoré na nich doľahlo, neodpadli od Boha, ale prezreli, že je „iba“ ľudské. Ako tomu rozumieť? Nezistíme, čo presne Pavol myslel, keď použil časticu „iba“, no rozhodne nie to, že si ho môžu zľahčiť. No zdá sa, že upozorňuje na to, že ľudské pokušenia/skúšky majú „len“ prirodzený základ, pôvod v človečine, čo sa na jednej strane môže stať pre dotyčného tragédiou, ale na druhej strane aj šťastím. A síce v tom zmysle, že Boh je väčší a nedovolí, aby jeho deti boli skúšaní a trpeli nad svoje sily a dá aj východisko zo skúšky. Samozrejme za predpokladu, že neodídu z Ježišovej blízkosti, ale zostanú v ňom.

Aj pre novozmluvný Boží ľud v dnešných časoch sú mimoriadne aktuálne tieto slová. Pri rôznych navštíveniach (nielen momentálnym vírusom), ktoré sú, nielen podľa mňa, zreteľným znakom blížiaceho sa príchodu Pána, budme poučiteľnými ľuďmi. Neopakujme chyby a hriechy našich predkov, známych, neznámych, ktoré sa vo svetle Božieho Ducha ukázali ako protibožské a priniesli zlo. Nebudme vzdorovití voči Bohu, ale poddávajme sa mu, najmä v oblasti našich vnútorných nastavení a postojov.

A po ďalšie, keď na nás prídu pokušenia/skúšky, tohto či iného druhu, vedzme, že vždy pochádzajú „iba“ z človeka. Ľudské zlo sa pravdaže často stáva – pre svoju neústupnosť - prostriedkom Božieho trestu, ale aj vtedy zostáva ľudským zlom, pretože Boh všetko, čo robí, je dobré a spravodlivé (Ž 103:6). Boh nikdy nepokúša/neskúša človeka v tom zmysle, že by mu chcel zlovestne poškodiť (Jk 1:13). Za akoukoľvek zlou vecou či javom v priestore medziľudských pohybov sú vždy konkrétni ľudia alebo konkrétny jednotlivec.

Ďakujme Bohu za tento úžasný prísľub, každý z nás si ho môžeme vziať osobne i na naše spoločenstvo. Zostávame v Božej ruke. Dôverujme mu, že on je väčší, než všetko, čo by nás mohlo ohroziť tak, že by sme zišli z Božej cesty. Ďakujeme vám aj za vaše modlitby za nás, aj za to, že myslíte na druhých, ktorí potrebujú pomoc. Tiež za to, že sa modlíte za obyvateľov a pracovníkov Betánie. Nech vás milostivý Pán za to odmení nad vaše očakávanie. Amen.

Pieseň: 509

